

Povestea frunzei ruginite

Flavius Laurian Duverna

Povestea frunzei ruginite

În zi de Toamnă,... liniștită
Printre nori albi ce-i risipește
O rază de soare-ncălzește,
Pe-un ram, o frunză ruginită
De-un fir ce-atârnă sprijinită,
Și galeșă-n jur se-nvârtește!

N-ar încerca să se desprindă
De ramura, purtată în ceață,
Căci roua-n orice dimineață...
Venea în lacrimi s-o cuprindă,
Și-n fața-i verde, strălucindă,
Ea-și cânta dorul ei de viață.

La briza vântului... în adiere
De-un firicel, stând agățată,
N-ar vrea a fi... ultima dată...
Și ea se-nvârte-n mângâiere,
Dar se desprinde, cu durere
De ramura ce-a fost purtată.

Pământul reavăn o primește
În stadiul nou de-ncorporare
Spre-o altă viață prin redare,
După ce-n sol ea putrezește
Și-n primăvară iar va crește
Pe-o ramură-ncălzită-n soare.

Tot astfel, viața-i trecătoare
Și după ce vârsta-și trăiește
Ca frunza și-omul ruginește,
Fiind supus la transformare
Prin soarta lui cea muritoare
Ce prin Hristos, se înnoiește.

Flavius Laurian Duverna